EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Coletas | Actualitzat el 22/03/2017 a les 09:00

«El primer hivern que vaig passar a Manresa vaig notar molt el canvi de temperatura; ho vaig passar realment malament!»

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â Em dic Rosalina Chozo VelÃ¡squez, tot i que artÃ-sticament em coneixen coma a Rosaly. Vaig nÃ©ixer a Lima, PerÃº, ciutat on vaig viure i estudiar fins a prendre la decisiÃ³ de venir a Catalunya.Â

Malauradament, la meva infància allà no va ser massa plàcida pel terrorisme que hi havia. Tot i així, em segueixo emocionant quan em vénen a la memòria les platges del nord del Perú o les trobades en família fent cantades i concerts. A casa meva, per part de pare, podríem dir que tots érem una mica artistes. Sempre havia viscut envoltada de música i d'aquí ve la meva vena. A la Universitat de Lima vaig cursar el que aquí enteneu com a Comunicació audiovisual.

Vaig arribar a Catalunya fa onze anys. Una parella va ser el motiu. Es tracta d'una història una mica singular, ja que ens vam conèixer a través d'Internet. Als dos anys de xatejar i d'arnar-lo coneixent, vaig decidir deixar el negoci familiar a Lima. Ell treballava a Manresa, així que aquest aspecte va ser determinant a l'hora d'escollir aquesta ciutat. A Perú em dedicava a organitzar espectacles infantils, fèiem assajos, seleccionàvem artistes... Va ser un gran pas per a mi canviar de país i de vida i començar de nou en un de tan diferent. La meva primera impressió de Catalunya va ser molt forta. Recordo que em van impactar molt els paisatges i les construccions; aquí les trobo d'estil més medieval. Em va captivar la verdor que es veu arreu. I també he de parlar del temps. El primer hivern que vaig passar a Manresa vaig notar molt el canvi de temperatura; ho vaig passar realment malament! A Lima tenim temperatures elevades durant tot l'any, pràcticament no plou i l'hivern no acostuma a baixar dels 13 graus.

Una altra diferència remarcable són els terratrèmols. Recordo que, quan anàvem amb metro per Barcelona, em sentia molt estranya amb els tremolors, perquè em recordaven els terratrèmols de la meva terra. També em va sorprendre el ritme de vida, molt més ràpid i estressant que al Perú. Allà la gent s'agafa el seu temps per fer les coses i l'estil de vida és molt més lent, però molt més animat! A Lima els carrers estan plens de música i d'ambient! Només aterrar a Barcelona em va cridar molt l'atenció l'idioma. És curiós perquè, tot i parlar el castellà, va haver-hi un temps que em costava d'entendre'l tant per la diferència en l'accent com per certes expressions. Al cap de pocs mesos, però, vaig començar a aprendre el català a través d'un curs i tot plegat em va ajudar a iniciar la vida laboral. Amb tan sols dos mesos ja treballava d'animadora un altre cop. Vaig tenir la sort de conèixer una noia que em va ajudar en tot el procés, vaig ampliar el meu cercle de públic d'infantil a adults i vaig haver d'adaptar-me a noves lletres de cançons.

Actualment treballo en una empresa que vaig formar fa temps. Treballo com a animadora i estic especialitzada en animacions temàtiques tant per a públic infantil com per a adults. També tinc la sort de treballar eventualment en una empresa de Madrid on faig dobles de famosos. Viatjo sovint al meu país, aproximadament cada any o cada any i mig. Aprofitem per anar-hi en temps d'hivern d'aquí, ja que allà és estiu. Tot i així, si hagués de valorar la possibilitat de tornar-hi d'una manera definitiva, fa temps potser hauria dit que sí, però ara mateix, tenint la meva feina aquí i una

vida estable, em resultaria molt difícil tornar a començar de zero. Un altre motiu pel qual no tornaria seria per la seguretat. Crec que ara ja sóc més d'aquí que d'allà!